

БРАТЯ ГРИМ ТРИМАТА ЩАСТЛИВЦИ

Превод от английски: Анатолий Буковски, Лина Бакалова, Надежда
Накова, 2016

chitanka.info

ТРИМАТА ЩАСТЛИВЦИ^[0]

Един баща повикал тримата си сина и дал на първия един петел, на втория една коса, а на третия една котка.

— Аз съм вече стар — казал той, — смъртта ми приближава и искам да се погрижа за вас, преди да умра. Пари нямам и това, което сега ви давам, не изглежда много ценно, но всичко зависи от това как ще го използвате. Ако намерите страна, където тези неща са непознати, богатството ви е сигурно.

След смъртта на бащата най-големият син тръгнал по света с петела си, но където и да отидел, петелът бил вече познат. В градовете го съзирал още отдалече да стои по островърхите кули и да се върти по вятъра, а в селата не един път го чул да кукурига. Никой не се впечатлявал от петела и май нямало изгледи той да му донесе богатство.

Но накрая случаят го отвел до един остров, където хората не знаели нищо за петлите и дори не умеели да делят и измерват времето си. Те, разбира се, знаели кога е сутрин или вечер, но нощем, ако не спели, никой от тях не можел да разбере кое време е.

— Погледнете! — казал той. — Какво гордо създание! Има рубиненочервена корона на главата и носи шпори като рицар. Обажда се три пъти през нощта винаги по едно и също време и скоро след последното обаждане слънцето изгрява. Но ако изкукурига посред бял ден, тогава можете да бъдете сигурни, че времето ще се промени.

Хората били възхитени. Те през цялата нощ не спали и слушали с голямо удоволствие как петелът в два, четири и шест часа високо и ясно съобщавал времето. Попитали го дали птицата се продава и колко иска за нея.

— Толкова злато, колкото може да носи едно магаре — отвърнал той.

— Смешно малка цена за такова ценно животно — извикали всички в един глас и с готовност му дали колкото поискал.

Когато си дошъл вкъщи с богатството, братята му се смаяли и средният брат казал:

— Е, ще си опитам и аз късмета, да видя дали не мога да се освободя от косата си също така изгодно.

Но май нямал изгледи за успех, защото навсякъде срещал ратаи, метнали коси на рамо също като него.

Най-после попаднал на един остров, където хората не били виждали коса. Когато там узреело житото, те закарвали в нивите оръдия и със стрелба поваляли житните стебла. Обаче това било доста несигурна работа: мнозина стреляли над житото, други вместо стеблата улучвали класовете и ги разпръсквали, при което се губело много зърно и отгоре на всичко се вдигал ужасен шум. И така, момъкът се заловил за работа и окосил житото толкова тихо и бързо, че хората зяпнали от учудване. Те били готови да му дадат каквото поиска за косата и той се сдобил с кон, натоварен с толкова злато, колкото можел да носи.

Сега вече и третият брат решил да потърси за котката си подходящ купувач. И на него отначало не му провървяло — докато стоял на сушата, нищо не могъл да направи. Навсякъде имало толкова много котки, че дори хвърляли в реката новородените котенца.

Накрая той отплавал на един остров и по щастлива случайност там все още никога не били виждали котки, а мишките така се били намножили, че танцували върху масите и пейките, независимо дали стопанинът си бил вкъщи или не. Хората непрекъснато се оплаквали от тази напаст, самият цар в двореца не знаел как да се опази от тях, мишките цвърчали от всеки ъгъл и изгризвали всичко, до което можели да се доберат. Но щом котката ги погнала, набързо прочистила няколко стаи и хората замолили царя да купи чудното животно за страната. Царят охотно дал каквото му поискали: това било едно муле, натоварено със злато, и третият брат си дошъл у дома с най-голямо богатство от всички.

Котката се забавлявала добре с мишките в царския дворец и унищожила толкова много от тях, че объркали броя им. Накрая се сгорещила от работата и ожадняла. Застанала неподвижно, вдигнала глава и извикала: „Мяу! Мяу!“ Като чули странния възглас, царят и

придворните му се изплашили и всички мигом избягали ужасени от двореца. После царят свикал съвет, за да обмислят какво е най-добре да се направи. Накрая решили да изпратят посланик при котката и да я призват да напусне двореца, ако ли не, да очаква, че срещу нея ще се използва сила. Съветниците казали:

— Предпочитаме да ни тормозят мишките — с тая беда вече сме свикнали — отколкото да загубим живота си от такова чудовище.

И така, изпратили един млад благородник да попита котката дали би напуснала мирно двореца. Но котката, която била ожадняла още повече, само отвърнала: „Мяу! Мяу!“ Младежът си помислил, че казва: „Не! Не!“ — и занесъл този отговор на царя.

— Тогава — казали съветниците — ще прибегнем до сила.

Докарали артилерия и скоро дворецът бил обхванат от пламъци. Когато огънят достигнал стаята, където била котката, тя изскочила благополучно през прозореца. Но обсадата не престанала, докато целият дворец не бил изравнен със земята.

Илюстрация: Робърт А. Бел

[0] *Източник:* Jacob and Wilhelm Grimm. Household Tales, Vol. 1. Margaret Hunt, translator. London: George Bell & Sons, 1884.

Илюстрация: Grimm's Household Tales. Edgar Taylor and Marian Edwardes, translators. Robert Anning Bell, illustrator. London: J. M. Dent & Sons, 1912. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.